

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ.

Τοι άλλαις ποῦ ἀπὸ τὸ μέγα ναυαρχεῖο
 Τῆς Μαγχεστρίας, μήνυσαν σ' τὸν κόσμο ὅλο,
 Ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἀστεροσκοπεῖο,
 Φάνηκε καταίγιδα εἰς τὸ Βόρειο Πόλο,
 Κι' ὅπου ὁ καθένας μας ἐκλείστηκε σ' τὸ σπῆτι του
 Ἄφου ἑτοίμασ' οὐλα . . . ὡς καὶ τὸ μαγνήτη του,

Κι' ἐγὼ ἑτοιμάστηκα καθὼς οἱ ἄλλοι ἀθρῶποι
 Καὶ ἐκαρτέραγα μ' ἀνυπομονησίᾳ,
 Νὰ ἴδω ἂν εἶν' ἀλήθεια ὅ,τ' εἶπε ἡ Εὐρώπη
 Γιὰ κειὰ τῆ δευτέρῃ, θεέ μου, παρουσία·
 Κι' ἐβγαίνα κ' ἄπου σ' τὸ μπαλκόνι μου μὲ τρόπο
 Νὰ ἴδω ἂν βρίσκεται ἡ γῆ σ' τὸν ἴδιο τόπο.

Μιὰ φορὰ ἀφ' τοῖ πολλαῖς ποῦ βγῆκα, εἶδα
 Μία γυναῖκα μὲ μάτιχ ἀγριεμένα
 Μὲ ξέπλεχα μαλλιά, φουστάνια σηκωμένα! . . .
 Κ' εἶπα μὲ φόβο . . . — Ἐτοῦτη θ' ἂν ἦ καταίγιδα.
 Ἐβλεπες κάθε τῆς ματιὰ νὰ σβυνανάφτη
 Καθὼς ἡ τσακμακόπετρα ὅταν ἀστράφτη.

Ἄ! εἶπα: Σίγουρα, αὐτ' εἶν' ἡ καταίγιδα!
 Κι' ὦρα τὴν ὦρα καρτεροῦσα τὸ μαγνήτη μου
 Νὰ τὴν τραβήξῃ . . . ὅμως ἐκεῖνη σὰ σουλφίδα,
 Φρούς... κάνει μιὰ! καὶ φεύγει μπρὸς ἀπὸ τὴ μύτη μου.

Δὲν ἠμπόρεσε τ' ἀλεξικέρανρό μου νὰ τὴν πιάσῃ,
 Μὰ—ὡς φαίνεται—καλὰ δὲν τῶχα ξεσκουριάσει.

De Cock.

Τ ΣΙΜΠΙΑΙΣ.

Τὸ ζεύκι τοῦ Τομαροπούλου ἐν Παρισίοις διατρέχει τὸν
 τρίτον ἤδη μῆνα ἀναλώμασιν, ἐννοεῖται, τοῦ δημοσίου Τα-
 μείου. Πεντήκοντα δραχμαὶ τὴν ἡμέραν πληρόνονται αὐτῷ
 ὡς ἐπιμίσιον. Χωριστὰ ἡ λίστα τῶν ἐξόδων. Ζήτω τὸ το-
 μάρι του!!

Οἱ νυμφοθῆραι τῆς «Νέας Ἑλλάδος» ἔστησαν τὸ γραφεῖόν
 τῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἀπελπισθέντες, φαί-
 νεται, ἀπὸ τὴν διάδοσιν τῆς ἐφημερίδος τῶν, κατέφυγον εἰς
 τὰ μεγάλα γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Γραφείου. Μὲ ἐξέ-
 βεργα ψεύτικα νυφάδες δὲν πιάνονται.

Ὁ ξένος Πίκεριν καὶ ὁ ἐγχώριος Ξένος ἀπὸ τινος κατέ-
 στησαν ἡ ἀληθὴς φυλλοξήρα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀντὶ τῆς Γεν
 ναδιοτομπαζομαχίας κάλλιον νὰ στηθῇ ἄλλη τις εἰς πρόλη-
 ψιν τῆς ἀληθοῦς πληγῆς.

Μᾶς ἐπαλάδωσαν καὶ τοῦ Κ. Βαρβάκη αἱ μουσικαὶ συν-
 θέσεις. Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν ἐνταῦθα τόσαι ζῶσαι γελοιογρα-
 φίαι ἐπισήμων Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μᾶς φυτρώσῃ
 καὶ ἐκεῖνη τοῦ Στράους.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλοξενίας:
 Νὰ μεταχειρισθῆς Ξένον ὡς μεσίτην ἔθνικῶν ὑποθέσεων.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς γενναιότητος τοῦ Κουμουندούρου:
 Νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τὸν τυχόντα Ξένον 200,000 λίραις.

Σ τῆς κοντέσας τὸ ταξεῖδι.
 Τὸ παζάρι θεὲ νὰ κλάψῃ
 Ποῦ δὲν ἄφρησε καρύδι
 Κούφιο χωρὶς νὰ τὸ χάψῃ.

Ἦδη ἐξηγεῖται διατί εἰς τὸ Κοτιλλίδν τοῦ χοντροσερ-
 πιερίου χοροῦ παρεκάθησαν πολλοὶ καὶ πολλαὶ ἡλικιωμέ-
 ναι. Διότι διεδόθη ὅτι εἰς τῆς φηγούραις θὰ μοιρασθῶσιν
 πράγματα ἀξίας.

Ἵπουργεῖον ἀνταποκρινόμενον μὲ τὰς περιστάσεις.
 Κουμουנדούρος, Ἵπουργὸς Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν.
 Νικολόπουλος, τῆς Δικαιοσύνης.
 Βαλασόπουλος, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.
 Σ. Πετιμεζᾶς, τῶν Στρατιωτικῶν.
 Σ. Ξένος, τῶν Οἰκονομικῶν.
 Γρυπάρης, ὁ ἐφευρέτης, τῶν Ναυτικῶν.

Ἡ μύτη Μπένη ἐξοκέλασα εἰς τὸν κάβο τοῦ Συντάγ-
 ματος ἀνέτρεψε πέτρας καὶ σίδηρον. Τὰ φοβερά αὐτὰ ἀπο-
 τελέσματα τοῦ τυχαίου συμβάντος θὰ ὠφελήσουν σπου-
 δαίως τὸ ἡμέτερον ναυτικόν. Ὁ Κ. Μπούμπουλης δύναται
 νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ καταστρεπτικὰ ῥάμφη Μπένη ὡς
 ἔμβολα τοῦ στόλου.

Βίδοποιεῖται τὸ κοινόν, ὅτι ὁ Νάρκισσος Σταμούλης ἀ-
 γρίεψε καὶ ζητεῖ καυγᾶ. Πῶς μᾶς ἐνθυμίζει ὁ Βουλευτὴς
 Μέσης τὴν ἐποχὴν τοῦ Μέσου αἰῶνος;

Κατεργαράκιος.

ΜΑΣ ΤΣΑΚΙΣΕ Ο ΣΕΡΠΙΕΡΗΣ!

— Καλὲ, bijoux μου, δὲν μοῦ λές, γιατί ὕστερα ἀπὸ
 τὸν χορὸ τοῦ Σερπιέρη δὲν ἔδωκε ἄλλος κἀνένας χορὸ;

— Ποιὸς θέλεις περὶ νὰ δώσῃ χορὸ, ὕστερ' ἀπὸ τὸν
 πλοῦτο ποῦ εἶχε ὁ χορὸς ἐκεῖνος!

— Μᾶς τσάκισε, καυμένη, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος!

— Ναι, μπιζουδάκι μου, τὸ ὁμολογῶ κι' ἐγὼ. Φαντά-
 σου, ψυχὴ μου! Προχθὲς εἶπα σὲ δηὸ τρεῖς οἰκογένειαις
 καὶ πέντ' ἐξ νέους νὰ ἔλθουν νὰ πάρουμε τὸ τσάι καὶ ξέ-
 ρεις τί μοῦ ἀπεκρίθησαν; «Θὰ ἔχουμε σουπεδάκι καὶ σαμ-
 πάντᾳ!»

— Ἐρεῖς τί θαρρῶ; Πῶς ἂν δώκῃ ἀκόμη ἓνα χορὸ σὰν
 τὸν πρῶτο ὁ Σερπιέρης, ὁ κόσμος θὰ θαμβωθῇ καὶ ἔτσι θὰ
 γλυτώσουμε πολλοὶ ἀπὸ πολλὰ ἔξοδα χορῶν καὶ σουαρέ-
 δων.

Τρέχα γύρευε.